

DYREKTYWY

DYREKTYWA KOMISJI 2008/43/WE

z dnia 4 kwietnia 2008 r.

w sprawie ustanowienia systemu oznaczania i śledzenia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zgodnie z dyrektywą Rady 93/15/EWG

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

ROZDZIAŁ 1

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

uwzględniając dyrektywę Rady 93/15/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 14 akapit drugi zdanie drugie,

Dyrektywa ustanawia zharmonizowany system dotyczący jednoznacznego oznaczania i śledzenia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

a także mając na uwadze, co następuje:

Artykuł 2

Zakres

Niniejsza dyrektywa nie stosuje się do:

- (1) Dyrektywa 93/15/EWG ustanawia zasady zapewniające bezpieczny i pewny obrót środków wybuchowych na rynku wspólnotowym.
- (2) Jak przewidziano w tej dyrektywie, należy zagwarantować, aby przedsiębiorstwa w sektorze materiałów wybuchowych posiadały system rejestracji materiałów wybuchowych umożliwiający w każdym momencie identyfikację posiadacza materiałów wybuchowych.
- (3) Jednoznaczne oznaczenie materiałów wybuchowych jest konieczne dla zachowania dokładnych i pełnych danych dotyczących materiałów wybuchowych na wszystkich etapach łańcucha zaopatrzeniowego. Powinno to umożliwić identyfikację i śledzenie materiału wybuchowego od jego miejsca produkcji i pierwszego wprowadzenia na rynek aż do ostatecznego użytkownika i wykorzystania, mając na względzie zapobieganie nadużyciom i kradzieży oraz wspieranie organów ścigania w śledzeniu pochodzenia zgubionych lub skradzionych materiałów wybuchowych.
- (4) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią komitetu zarządzającego, ustanowionego na podstawie art. 13 ust. 1 dyrektywy 93/15/EWG,

- a) materiałów wybuchowych, które zostały przewiezione i dostarczone bez opakowania lub w ciężarówkach z zamontowanymi pompami w celu bezpośredniego wyładowania do otworu wybuchowego;
- b) materiałów wybuchowych wyprodukowanych w miejscu wykonywania prac z użyciem materiałów wybuchowych i ładowanych bezpośrednio po wyprodukowaniu (produkcja *in situ*);
- c) amunicji.

ROZDZIAŁ 2

OZNACZENIE PRODUKTU

Artykuł 3

Jednoznaczne oznaczenie

1. Państwa członkowskie zapewnią, że przedsiębiorstwa w sektorze materiałów wybuchowych, które produkują lub importują materiały wybuchowe, lub dokonują montażu zapalników, oznaczą materiały wybuchowe oraz każdą najmniejszą jednostkę opakowania jednoznacznym oznaczeniem.

W przypadku gdy materiał wybuchowy podlega dalszemu procesowi produkcyjnemu, nie powinno wymagać się od producentów oznakowania materiału wybuchowego nowym jednoznacznym oznaczeniem, chyba że oryginalne jednoznaczne oznaczenie nie pojawia się zgodnie z art. 4.

⁽¹⁾ Dz.U. L 121 z 15.5.1993, s. 20. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, s. 1).

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeśli materiał wybuchowy został wyprodukowany na eksport i jest na nim oznaczenie zgodne z wymogami kraju przywozu, które umożliwia identyfikowalność materiałów wybuchowych.

3. Jednoznaczne oznaczenie zawiera elementy określone w załączniku.

4. Każdemu obiektowi produkcyjnemu krajowe władze państwa członkowskiego, w którym ma ono siedzibę, przypisują trzycyfrowy kod.

5. W przypadku gdy obiekt produkcyjny znajduje się poza Wspólnotą, producent mający swoją siedzibę na terenie Wspólnoty kontaktuje się z władzami krajowymi państwa członkowskiego przywozu w celu przypisania kodu obiektowi produkcyjnemu.

W przypadku gdy obiekt produkcyjny znajduje się poza Wspólnotą i producent nie ma siedziby na terenie Wspólnoty, importer danych materiałów wybuchowych powinien skontaktować się z władzami krajowymi państwa członkowskiego przywozu w celu przypisania kodu obiektowi produkcyjnemu.

6. Państwa członkowskie zapewniają, że dystrybutorzy, którzy przepakowują materiały wybuchowe gwarantują umieszczenie jednoznacznego oznaczenia na materiale wybuchowym i na najmniejszej jednostce opakowania.

Artykuł 4

Zaznaczenie i umieszczenie oznaczenia

Zaznacza się na danym produkcie lub przytwierdza do niego w sposób trwały i wyraźnie czytelny jednoznaczne oznaczenie.

Artykuł 5

Materiały wybuchowe w nabojach i materiały wybuchowe w workach

W przypadku materiałów wybuchowych w nabojach i materiałów wybuchowych w workach jednoznaczne oznaczenie składa się z etykiety samoprzylepnej lub bezpośredniego nadruku na każdym naboju lub worku. Na każdym opakowaniu z nabojami umieszcza się dodatkową etykietę.

Ponadto przedsiębiorstwa mogą zastosować pasywny obojętny identyfikator elektroniczny dołączony do każdego naboju lub worka i, odpowiednio, podobny identyfikator elektroniczny na każdym opakowaniu z nabojami.

Artykuł 6

Materiały wybuchowe składające się z dwóch komponentów

W przypadku pakowanych materiałów wybuchowych składających się z dwóch komponentów jednoznaczne oznaczenie składa się z etykiety samoprzylepnej lub bezpośredniego nadruku na każdej najmniejszej jednostce opakowania zawierającej oba składniki.

Artykuł 7

Zapalniki proste i lonty

W przypadku zapalników prostych lub lontów jednoznaczne oznaczenie składa się z etykiety samoprzylepnej lub bezpośredniego nadruku lub pieczęci na powłoce zapalnika. Na każdym opakowaniu z nabojami lub lontami umieszcza się dodatkową etykietę.

Ponadto przedsiębiorstwa mogą zastosować pasywny obojętny identyfikator elektroniczny dołączony do każdego zapalnika lub lontu i, odpowiednio, podobny identyfikator elektroniczny na każdym opakowaniu z zapalnikami lub lontami.

Artykuł 8

Zapalniki elektryczne, nieelektryczne i elektroniczne

W przypadku zapalników elektrycznych, nieelektrycznych i elektronicznych jednoznaczne oznaczenie składa się z etykiety samoprzylepnej na przewodach lub tulei albo etykiety samoprzylepnej lub bezpośredniego nadruku, lub pieczęci na osłonie zapalnika. Na każdym opakowaniu z zapalnikami umieszcza się dodatkową etykietę.

Ponadto przedsiębiorstwa mogą zastosować pasywny obojętny identyfikator elektroniczny dołączony do każdego zapalnika i, odpowiednio, podobny identyfikator elektroniczny na każdym opakowaniu z zapalnikami.

Artykuł 9

Zapłonniki i pobudzacze wybuchowe

W przypadku zapłonników i pobudzaczy wybuchowych jednoznaczne oznaczenie składa się z etykiety samoprzylepnej lub bezpośredniego nadruku na zapłonniku lub pobudzaczu wybuchowym. Dodatkowa etykieta zostanie umieszczona na każdym opakowaniu z zapłonnikami lub pobudzaczami wybuchowymi.

Ponadto przedsiębiorstwa mogą zastosować pasywny obojętny identyfikator elektroniczny dołączony do każdego z zapłonników lub pobudzaczy wybuchowych i, odpowiednio, podobny identyfikator elektroniczny na każdym opakowaniu z zapłonnikami lub pobudzaczami wybuchowymi.

Artykuł 10

Lonty detonujące i lonty prochowe

W przypadku lontów detonujących i lontów prochowych jednoznaczne oznaczenie składa się z etykiety samoprzylepnej lub bezpośredniego nadruku na zwoju. Jednoznaczne oznaczenie będzie umieszczone co pięć metrów na zewnętrznej powłoce lontu detonującego lub prochowego, albo na plastikowej wytłaczanej wewnętrznej warstwie znajdującej się bezpośrednio pod opłotem zewnętrznym lontu detonującego lub prochowego. Dodatkową etykietę umieszcza się na każdym opakowaniu z lontami detonującymi lub prochowymi.

Ponadto przedsiębiorstwa mogą zastosować pasywny obojętny identyfikator elektroniczny dołączony wewnątrz lontu i, odpowiednio, podobny identyfikator elektroniczny na każdym opakowaniu lontu detonującego lub prochowego.

Artykuł 11

Puszki i bębny zawierające materiały wybuchowe

W przypadku puszek i bębnow zawierających materiały wybuchowe jednoznaczne oznaczenie składa się z etykiety samoprzylepnej lub bezpośredniego nadruku na puszcze lub bębnie zawierających materiały wybuchowe.

Ponadto przedsiębiorstwa mogą zastosować pasywny obojętny identyfikator elektroniczny dołączony do każdej z puszek lub bębna.

Artykuł 12

Kopie oryginalnych etykiet

Przedsiębiorstwa mogą dołączać samoprzylepne kopie oryginalnych etykiet do materiałów wybuchowych do wykorzystania przez swoich klientów. Kopie te są wyraźnie oznaczone jako kopie oryginałów, aby zapobiec nadużyciom.

ROZDZIAŁ 3

GROMADZENIE DANYCH I PROWADZENIE REJESTRÓW

Artykuł 13

Gromadzenie danych

1. Państwa członkowskie zapewnią, że przedsiębiorstwa w sektorze materiałów wybuchowych wprowadzą system gromadzenia danych dotyczących materiałów wybuchowych, łącznie z jednoznacznym oznaczeniem w całym łańcuchu zaopatrzeniowym oraz cyklu życia.

2. System gromadzenia danych umożliwia przedsiębiorstwom śledzenie materiałów wybuchowych i identyfikację posiadacza materiałów wybuchowych w każdym momencie.

3. Państwa członkowskie gwarantują, że zgromadzone dane wraz z jednoznacznym oznaczeniem będą utrzymywane i przechowywane przez okres 10 lat od dostarczenia lub do

momentu zakończeniu cyklu życia środka wybuchowego, o ile jest znany, nawet jeśli przedsiębiorstwo zaprzestało sprzedaży.

Artykuł 14

Obowiązki przedsiębiorstw

Państwa członkowskie gwarantują, że przedsiębiorstwa w sektorze materiałów wybuchowych:

- a) prowadzą rejestr wszystkich oznaczeń materiałów wybuchowych wraz ze wszystkimi stosownymi informacjami, łącznie z typem materiału wybuchowego, firmy lub osoby której powierzono nadzór;
- b) rejestrują lokalizację każdego materiału wybuchowego w okresie gdy materiał wybuchowy jest w ich posiadaniu lub pod ich nadzorem, dopóki nie został przemieszczony do innego przedsiębiorstwa lub wykorzystany;
- c) testują swój system gromadzenia danych w regularnych odstępach czasu w celu zapewnienia jego efektywności i jakości zarejestrowanych danych;
- d) utrzymują i przechowują zgromadzone dane wraz z jednoznacznym oznaczeniem w okresie określonym w art. 13 ust. 3;
- e) chronią zgromadzone dane przed przypadkowym lub celowym uszkodzeniem lub zniszczeniem;
- f) dostarczają właściwym władzom, na ich żądanie, informacje dotyczące pochodzenia i lokalizacji każdego z materiałów wybuchowych w czasie ich cyklu życia i w całym łańcuchu zaopatrzeniowym;
- g) przekazują właściwym władzom państw członkowskich nazwiska i dane teleadresowe osób mogących udzielić informacji określonych w punkcie f) poza normalnymi godzinami pracy.

Dla celów lit. d) przedsiębiorstwo przechowuje, w przypadku materiałów wybuchowych wyprodukowanych lub importowanych przed dniem wymienionym w art. 15 ust. 1 akapit drugi, dane zgodnie z obowiązującymi przepisami krajowymi.

ROZDZIAŁ 4

PRZEPISY KOŃCOWE*Artykuł 15***Transpozycja**

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia 5 kwietnia 2009 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji między tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 5 kwietnia 2012 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Państwa członkowskie określają metody dokonywania takiego odesłania.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 16***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie trzeciego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 17

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 4 kwietnia 2008 r.

W imieniu Komisji
Günter VERHEUGEN
Wiceprzewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Jednoznaczne oznaczenie składa się z:

1) czytelnej części oznaczenia zawierającej następujące informacje:

- a) nazwa producenta;
- b) alfanumeryczny kod zawierający:
 - (i) dwie litery oznaczające państwo członkowskie (miejsce produkcji lub przywozu na rynek Wspólnoty, np. AT = Austria);
 - (ii) trzy cyfry oznaczające nazwę obiektu produkcyjnego (przypisane przez władze krajowe);
 - (iii) jednoznaczny kod produktu i informację logistyczną sporządzoną przez producenta;

2) oznaczenia do odczytu elektronicznego w formie kodu kreskowego i/lub formacie kodu matrycowego, który odpowiada bezpośrednio kodowi identyfikacji oznaczenia alfanumerycznego.

Przykład:

3) w przypadku produktów, które są zbyt małe, aby umieścić na nich jednoznaczny kod produktu i informację logistyczną sporządzoną przez producenta, za wystarczające uznaje się informacje określone w pkt 1 lit. b) ppkt (i), pkt 1 lit. b) ppkt (ii) i pkt 2.
